

MAHMUT ÖVÜR

'Bu memleket bizim'

Türkiye'nin önemli bir kesimi demokrasi nöbeti tutuyor. Edirne'den Kars'a, Samsun'dan Muş'a, on binlerce insan günlerdir o şehirlerin meydanlarını dolduruyor.

Üçüncü haftasında bir demokrasi bayramına dönüşmüş durumda. Ortak sohbetlerin geliştiği, yemeklerin yendiği, çadırlarda çocukların uyutulduğu yeni bir buluşma mekânı adeta meydanlar.

Önceki [gece Ankara](#) Beştepe'deki Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeydim. Gece yarısına yaklaşırken bir yandan insanlar [akın](#) akın geliyor bir yandan da gidiyordu. Sadece askeri birliklerin önünde değil, koca koca iş makinelerini ve kamyonları burada da girişlerin önünde görüyoruz. Bunlar da hâlâ tehlikenin geçmediği kaygısının işareti.

Bu yüzden İstanbul ve Ankara'daki demokrasi meydanlarını gezerken insanların yüzünde, "**ülkeme, demokrasiye sahip çıktım, darbecileri yendim**" ortak sevinci kadar, ortak kaygılar da var.

Özellikle iki kaygı öne çıkıyor: Bu kanlı darbeciler yeni bir çılgınlık yapabilir mi ve hayatımızı ortaya koyarak bir demokrasi mücadelesi verdik ama dünya bizi görmüyor, neden?

İşin doğrusu darbecilerin çılgınlığından bile duymadıkları kaygıyı dünyanın ilgisizliğinden duyuyorlardı. Bu konuda da siyasetin, devletin bir şeyler yapması gerektiğini söylüyorlardı.

Meydanlarda ilk günlerden çok daha kalabalık ve çeşitlilik olduğu da bir gerçek. Çoğunluğu muhafazakâr-milliyetçi kesimler oluştursa da, solun ve Kürt siyasetinin farklı renkleri de "**ortak vatan ve demokrasi**" nöbetini tutmak için o meydanlarda...

15 Temmuz akşamında meydanlara çıkışla ilgili Optimar Araştırma Şirketi'nin yaptığı araştırmada da bunu görüyoruz. O gece darbecilere karşı toplumun yüzde 40'ının meydanlara çıktığı anlaşılıyor. Bu gerçekten demokrasi tarihimiz açısından önemli ve anlamlı bir rakam.

Peki, bu yüzde 40 hangi siyasi görüşlerden oluşuyor? Bu veriler de bir hayli dikkat çekici... AK Parti'ye oy verenlerin yüzde 66'sı, CHP'ye oy verenlerin yüzde 10'u, MHP'ye oy verenlerin yüzde 33'ü HDP'ye oy verenlerin ise yüzde 18'i meydanlara çıkmış...

O kanlı darbeyi kimin yaptığı ve arkasında kimlerin olduğuna da toplum ezici çoğunlukla bir cevap veriyor: FETÖ yüzde 36.9, ABDFETÖ yüzde 25.2 ve ABD yüzde 5.6.

Rakamlar ve meydanlar aynı şeyi gösteriyor, demokrasi nöbetini büyük çoğunlukla muhafazakâr dindar

kesimler sürdürüyor. Aslında 15 Temmuz direnişi de onların eseri. Elbette farklı kesimler halen de varlar ama işin asıl sahibi onlar... Bu yüzden meydanlardan yükselen sloganlar, şarkılar, şiirler doğal olarak o çevrelerin hissiyatını yansıtıyor.

Daha çok **Mehmet Akif, Necip Fazıl, Sezai Karakoç** şiirleri seslendiriliyor.

İstanbul meydanlarını dolaşırken "**Nâzım Hikmet niye yok?**" diye düşünmüştüm, cevap Ankara'dan, Beştepe Külliyesi'nden geldi.

Kürsüden belki de bu toprakları en iyi anlatan o dizeler yükseldi:

"Dört nala gelip uzak Asya'dan

Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan

Bu memleket bizim.

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşçesine

Bu hasret bizim..."

Dikkatle izledim, bu şiiri diğerleri gibi meydanın ezici çoğunluğu coşkuyla alkışladı.

Aslında sokakta, meydanlarda siyasetin solundan sağına, "**vatan- bayrak ve demokrasi**" üzerinden yeni bir sentez oluşuyor.

Siyasetin bu sentezi izlemesinde yarar var.

***Yasal Uyarı:** Yayınlanan köşe yazısı/haberin tüm hakları Turkuvaz Medya Grubu'na aittir. Kaynak gösterilse veya habere aktif link verilse dahi köşe yazısı/haberin tamamı ya da bir bölümü kesinlikle kullanılamaz.*

Ayrıntılar için lütfen tıklayın.

YAZARIN ÖNCEKİ YAZILARI

Tüm Yazıları >

> **Darbeciler ne planlıyor? (31.7.2016)**

> **Şeytanın Gülen Yüzü (30.7.2016)**

> **Türkiye neden hedefte? (29.7.2016)**

SABAH

